

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, zast. JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, advokátem, se sídlem Klimentská 1207/10, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 2. 2016, č. j. ÚOHS-R262/2015/IN-04387/2016/310/RJa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2017, č. j. 62 Af 43/2016 - 191,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč k rukám zástupce žalobce, JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce požádal dne 21. 5. 2012 žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o poskytnutí informací souvisejících se správním řízením vedeným žalovaným proti žalobci ve věci možného zneužití dominantního postavení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2012, č. j. ÚOHS-D308/2012/IN-10202/2012/830/JNo, částečně odmítl žádost žalobce o informace. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 13. 9. 2012, č. j. ÚOHS-R178/2012/IN-17222/2012/320/LGa, zamítl rozklad podaný žalobcem. Rozhodnutí o rozkladu poté zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 62 Af 103/2012 - 133, pro nepřezkoumatelnost. Kasační stížnost žalovaného byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41, zamítnuta. Předseda žalovaného následně

rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2012 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. ÚOHS-D308/2012/IN-20371/2015/440/PŠk, žalovaný žádost o informace opět odmítl z důvodu neexistence požadovaných dokumentů (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Předseda žalovaného poté rozhodnutím ze dne 5. 2. 2016, č. j. ÚOHS-R262/2015/IN-04387/2016/310/RJa (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil (výroková část I.); ve vztahu k bodům 12., 36. a 56. žádosti žalovanému přikázal, aby žádost vyřídil (výroková část II.).

II.

[2] Proti výroku I. napadeného rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Brně, který jí napadeným rozsudkem vyhověl a napadené rozhodnutí ve výrokové části I. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný byl povinen informace požadované žalobcem mít k dispozici a měl mu je proto poskytnout. Žalovaný pochybil, pokud žalobci informace neposkytl s odůvodněním, že tyto informace již neexistují. Jestliže těmito informacemi žalovaný nedisponoval, ačkoli byl povinen je mít, měl si je opatřit, příp. se kvalifikovaně vypořádat s otázkou nemožnosti tyto informace získat.

[3] Krajský soud zdůraznil, že pokud žalovaný převedl část výkonu své činnosti smlouvou o poskytování poradenských služeb ze dne 12. 6. 2009 (dále také jen „smlouva“) na soukromý subjekt (společnost CRS Economics s.r.o., dále jen „CRS Economics“), musí existovat relativně trvalá procesní stopa ohledně rozsahu agendy, jež byla vně žalovaného takto přenesena, a o jejím obsahu. Jestliže žalovaný v součinnosti se soukromým subjektem shromažďoval o žalobci informace, musí k nim žalobce získat přístup.

[4] Krajský soud považoval za nepravděpodobné, že by neexistoval žádný hodnověrně doložitelný výstup ze spolupráce, na kterou byla uzavřena smlouva mezi žalovaným a společností CRS Economics v ceně plnění 700.000 Kč. Žalovaný přitom byl „původcem“ ve smyslu § 2 písm. d) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví“) a nejen, že měl požadovanými informacemi disponovat, ale byl také povinen výsledky plnění podle této smlouvy uložit po dobu trvání skartační lhůty ve spisovně. Domáhal-li se žalobce výstupu z činnosti podle smlouvy žádostí o informace ze dne 21. 5. 2012 a plnění podle uvedené smlouvy mělo být ukončeno teprve v prosinci 2012, pak v době žádosti o informace ještě neuplynul termín plnění podle smlouvy a nemohla tudíž ani začít plynout jakákoliv skartační lhůta. Ta tím spíš k datu žádosti nemohla uplynout.

[5] Žalovaný vzhledem k tomu, že požadované informace neposkytl proto, že neexistují, již neuvažoval, zda požadovanými informacemi musel disponovat či nikoliv. Podle krajského soudu však měly být informace související s řízením pro podezření ze zneužití dominantního postavení nepochybně součástí správního spisu (ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř.). Jestliže žalobce nezískal přístup k těmto informacím nahlédnutím do spisu, musí k nim získat reálný přístup alespoň prostřednictvím postupu dle informačního zákona.

pokračování

[6] Krajský soud shrnul, že měl-li žalovaný jako povinný subjekt povinnost požadovanou informaci „mít“, měl také povinnost ji žalobci poskytnout. Pokud touto informací sám fyzicky nedisponoval, bylo jeho povinností si ji „opatřit“, případně se kvalifikovaně vypořádat s otázkou nemožnosti tuto informaci získat. Až poté mohl žalovaný rozhodnout, v jakém rozsahu je možné ji poskytnout. Žalovaný se tedy měl zabývat tím, zda je opětovné vytvoření požadovaných informací reálně možné, neměl-li je údajně k dispozici, a je-li to možné, pak tyto informace opět vytvořit. Měl tudíž podniknout všechny myslitelné kroky k získání (opětovnému vytvoření) požadovaných informací. Při tom byl nepochybně oprávněn vznést dotaz na soukromý subjekt (společnost CRS Economics), zda požadovanými informacemi disponuje.

III.

[7] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle nějž si měl informace nebo podklady k vytvoření informací vyžádat od společnosti CRS Economics, s níž měl uzavřenou smlouvu o poskytnutí konzultace. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5 2017, č. j. 6 Afs 264/2016 – 44. Uvedl, že mu žádný právní předpis neumožňuje žádat třetí osobu, která je soukromým subjektem, o informace. Ani informační zákon neupravuje postup povinného subjektu při rekonstrukci informací. Stěžovatel tvrdil, že by se tímto postupem dostal mimo rámec zákona a postupoval by v podstatě svévolně.

[9] Na věci podle stěžovatele nic nemění ani skutečnost, že žalovaný měl se společností CRS Economics uzavřenu smlouvu o poskytování poradenských služeb. Smlouva zanikla splněním závazku, tj. předáním smluvených dokladů stěžovateli. Podle stěžovatele mu tedy ze zaniklé smlouvy nemohou vznikat jakákoli další oprávnění.

[10] Stěžovatel také nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle nějž přenesl část své působnosti na soukromý subjekt. Výstup z konzultace není pro stěžovatele závazný. Úkolem konzultace bylo pouze osvětlení určitých skutkových okolností. Konečné rozhodnutí po zvážení všech podkladů vydává stěžovatel, nese za něj proto plnou odpovědnost. Nedošlo tedy k přenosu působnosti stěžovatele na třetí osobu, jak tvrdí krajský soud. Z ničeho dále nelze dovozovat, že by se soukromá osoba poskytnutím konzultace stávala povinným subjektem ve smyslu informačního zákona.

IV.

[11] Žalobce se ve vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že stěžovatel má povinnost vyvinout enormní úsilí k tomu, aby si zničené informace opatřil nebo je znovu vytvořil. To zahrnuje také oslovení společnosti CRS Economics která se na vytváření informací v minulosti podílela na základě smlouvy se stěžovatelem. Dosavadní postup stěžovatele vůči žalobci porušuje jeho právo na informační sebeurčení, vymyká se základním principům korektně vedené administrativy a vykazuje znaky administrativního bezpráví.

[12] Žalobce se ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle nějž má stěžovatel povinnost informace, pokud jimi již nedisponuje, znovu vytvořit. Podle žalobce stěžovatel pozbyl informace na základě svého nezákonného postupu, je proto nyní povinen vyvinout co největší úsilí k tomu, aby informace opět opatřil. Je proto povinen se také obrátit na společnost CRS Economics s žádostí o součinnost. Nejde tu přitom o jakékoli vynucování poskytnutí informací od CRS Economics, nýbrž o vyvinutí co největší snahy o rekonstrukci informací, které stěžovatel pozbyl. Informace by tak měl získat na základě dobrovolné spolupráce s bývalým smluvním partnerem CRS Economics. Argumentace stěžovatele, podle níž požadavek krajského soudu, aby si informace vyžádal od CRS Economics, nemá oporu v zákoně, je lichá. Takový postup nemusí být v zákoně přímo popsán.

[13] Stěžovatel podle žalobce sám do správního řízení nezákonně zapojil společnost CRS Economics, informace ve správním řízení takto získané před žalobcem utajoval a část z nich úmyslně zničil. Nemůže se proto nyní bránit tím, že informace, které by měl mít k dispozici (pokud by je nezničil), nemůže získat, protože k tomu nemá žádné v zákoně upravené postupy.

[14] Žalobce ve shodě s krajským soudem tvrdil, že stěžovatel přenesl část své působnosti na CRS Economics. Z informací poskytnutých doposud žalobci od stěžovatele vyplývá, že společnost CRS Economics měla pro stěžovatele identifikovat a zpracovávat vhodná výchozí data, navrhnout a aplikovat modely k posouzení soutěžního chování žalobce a zpracovat příslušné analýzy. Společnost CRS Economics se proto přímo podílela na přípravě konkrétních a zcela klíčových podkladů pro meritorní rozhodnutí ve správním řízení. Stěžovatel nebyl sám schopen si tato data opatřit. Není proto jasné, jak by stěžovatel mohl výstupy práce společnosti CRS Economics kriticky hodnotit. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že úkolem CRS Economics bylo „osvětlení určitých skutkových okolností“. Z toho podle žalobce vyplývá, že se jednalo o zjišťování skutkového stavu a obstarávání důkazů. Stěžovatel měl za tímto účelem oslovit znalce příslušného oboru, nikoli třetí osobu, která znalcem není.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Předmětem přezkumu je rozhodnutí stěžovatele o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 21. 5. 2012 o poskytnutí informací týkajících se podkladů správního řízení vedeného stěžovatelem proti žalobci ve věci možného zneužití dominantního postavení formou stlačování marže; převážně se jednalo o podklady získané v rámci spolupráce stěžovatele s poradenskou společností CRS Economics.

[18] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že obdobnou věcí týkající se odmítnutí poskytnutí informací ve věci žalobce se zabýval již v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 417/2017 - 39. Stěžovatel nyní uplatňuje totožné námitky, jimiž se kasační soud v řízení

pokračování

vedeném pod sp. zn. 1 As 417/2017 již zabýval. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod se od dříve vyslovených závěrů prvního senátu odchýlit. Při posouzení důvodnosti námitek stěžovatele z nich tudíž bude v dalším vycházet.

[19] Nejprve je vhodné připomenout rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu týkající se možnosti odmítnutí poskytnutí informací, kterými povinný subjekt nedisponuje. V rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, soud konstatoval: *„Prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odeprít.“*

[20] Ve věci nyní posuzované žádosti žalobce o informace již rozhodoval Nejvyšší správní soud výše zmíněným rozsudkem č. j. 6 As 136/2014 - 41, ve kterém uvedl: *„Pokud je [...] povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle zákona o poskytnutí informací, musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoliv jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výlučky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost je opět vytvořit.“*

[21] Z uvedené judikatury tedy vyplývá, že pokud povinný subjekt zjistí, že požadované informace nemá, musí posoudit, zda má povinnost takovými informacemi disponovat. Jestliže si odpoví kladně, je povinen tyto informace opět vytvořit a žadateli je poskytnout.

[22] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel byl povinen požadovanými informacemi disponovat, neboť měly být v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu součástí správního spisu vedeného pro správní řízení ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobce. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil. Jako spornou totiž učinil toliko otázku, zda si může vyžádat informace od třetího subjektu (společnosti CRS Economics), aby mohl žalobcem požadované informace opětovně vytvořit.

[23] Stěžovatel nejprve upozornil, že vyžadovat zaniklé informace od třetích osob mu neumožňuje zákon. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že informační zákon skutečně nespecifikuje, jakým způsobem má povinný subjekt rekonstruovat již zaniklé informace, a výslovně tedy ani neuvádí, aby tak činil dotazem na třetí osobu, která je

soukromoprávním subjektem. Judikatura však vykládá informační zákon tak, že nedisponuje-li povinný subjekt požadovanými informacemi, které má podle zákona mít (jak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě), musí je opět vytvořit, resp. vyvinout dostatečné úsilí k tomu, aby je znovu získal. To také správně dovodil i krajský soud.

[24] Jedná-li se o informace vzešlé ze spolupráce se třetím subjektem, jeví se jako jeden z nejjednodušších způsobů, jak tyto informace znovu získat, právě dotaz na tento třetí subjekt. Jestliže tedy stěžovatel požadované informace nenalezl ve svých vnitřních zdrojích (interních databázích, e-mailových schránkách zaměstnanců apod.), ač sám v odstavci 6. kasační stížnosti potvrzuje, že společnost CRS Economics smlouvu o poskytování poradenských služeb splnila, mohl se zcela nepochybně obrátit právě na tuto společnost jako svého smluvního partnera; ten by velmi pravděpodobně měl těmito informacemi disponovat. Takovému postupu nebrání skutečnost, že není výslovně upraven informačním zákonem či jiným právním předpisem. Není-li stěžovatel schopen informace získat jinak, je využití této možnosti dokonce nutné pro naplnění práva na informace zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Opětovného vytvoření či získání požadovaných informací jistě může být dosaženo i zcela neformálními kroky, aniž by bylo třeba, aby konkrétní postup upravoval zákon, jak se toho dovolává stěžovatel. Uvedené platí tím spíše, že to byl právě a výlučně žalovaný, který informace, jimiž měl disponovat a jimiž, jak sám tvrdí, taky disponoval (viz výše), způsobil, že je nyní (zřejmě) k dispozici nyní nemá. Námitky stěžovatele v tomto směru proto nejsou důvodné.

[25] Za nepřipadný považuje kasační soud odkaz stěžovatele na rozsudek ze dne 11. 5. 2017, č. j. 6 Afs 264/2016 - 44. V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy nelze vyložit zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, tak, že by umožňoval správci daně vydat „částečný platební výměr“, resp. platební výměr na část daně. Tato situace je od nyní projednávané věci značně odlišná, neboť daňový řád přesně upravuje, jaké typy rozhodnutí může správce daně vydat, zatímco informační zákon nijak nespecifikuje, jakým způsobem si má povinný subjekt znovu vytvořit informace, které je povinen poskytnout. Judikát, na nějž poukazoval stěžovatel, proto na nyní projednávanou věc nedopadá.

[26] Na uvedené závěry nemá vliv skutečnost, že vztah mezi stěžovatelem a společností CRS Economics založený smlouvou o poskytování poradenských služeb a jejími dodatky a přílohou (blíže viz strana 7 poslední odstavce napadeného rozsudku) již zanikl splněním závazku. Nejvyššímu správnímu soudu nepřipadá nic nestandardního na tom, aby i po zániku tohoto smluvního vztahu stěžovatel společnost CRS Economics požádal o poskytnutí určitých informací, které vzešly z jejích poradenských služeb poskytnutých stěžovateli za úhradu na základě příslušných smluv. Stejně tak ani nevidí důvod, proč by případně společnost CRS Economics nebyla ochotna stěžovateli takové informace, pokud by jimi disponovala, znovu poskytnout. Jestliže smluvní vztah mezi společností CRS Economics a stěžovatelem zanikl až na konci roku 2012 (na což poukázal též krajský soud a stěžovatel tuto skutečnost nevyvrátil), mohl stěžovatel v době vyřizování žádosti podané dne 21. 5. 2012 jednat se společností CRS Economics o poskytnutí informací ještě za trvání tohoto závazku. Žalobci proto nemůže být k tíži skutečnost, že vyřizování žádosti v důsledku nesprávného postupu stěžovatele trvá již téměř 7 let, a možnosti stěžovatele rekonstruovat požadované informace tak mohou být v tuto chvíli značně ztíženy.

pokračování

[27] Stěžovatel dále zpochybnil, že by došlo k přenosu působnosti stěžovatele na soukromý subjekt (společnost CRS Economics) v pravém smyslu tohoto slova, neboť výstupy z činnosti této společnosti nejsou pro stěžovatele závazné. Nejvyšší správní soud považuje v této věci za podstatné, že se společnost CRS Economics podílela na vytvoření podkladů, které byly (budou) více či méně použity pro správní řízení vedené proti žalobci. Je tedy zřejmé, že část odborného ekonomického posouzení provedla za stěžovatele poradenská společnost, a nevyhnutelně se tak podílela na výkonu jeho činnosti, nebo přinejmenším alespoň měla vliv na jeho výsledné posouzení.

[28] Kasační soud proto přitakává krajskému soudu, že bez ohledu na to, zda se jednalo o přenos veřejných oprávnění či nikoliv, měly být veškeré výstupy týkající se posouzení možného zneužití dominantního postavení žalobce součástí příslušného správního spisu. V podrobnostech lze odkázat na správné závěry krajského soudu vyslovené na stranách 7 – 8 napadeného rozsudku, které ostatně nebyly kasační stížností napadeny a s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[29] K právě uvedenému lze tak jen dodat, že žalobcovu výtku obsaženou v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, poukazující na nezákonnost angažování třetího subjektu ve správním řízení o možném zneužití dominantního postavení, nepřísluší kasačnímu soudu v nynějším řízení posuzovat. Je na úvaze žalobce, zda ji vznese v rámci případného přezkumu rozhodnutí o zneužití dominantního postavení.

[30] Stěžovatel závěrem své kasační stížnosti uvádí, že se soukromá osoba (zde společnost CRS Economics) poskytnutím konzultace nestává povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Podle § 2 odst. 1 tohoto zákona jsou *[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, [...] státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení jsou dále povinnými subjekty *ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti*. Tato jeho stížnostní argumentace je však podle Nejvyššího správního soudu mimoběžná, neboť opačný závěr neplyne ani z napadeného rozsudku krajského soudu ani z právě citované právní úpravy.

[31] Lze shrnout, že krajský soud dospěl ke zcela správným závěrům, jimž Nejvyšší správní soud beze zbytku přitakává a ztotožňuje se s nimi. Krajský soud se nezákonnosti nedopustil. Je tak na stěžovateli, aby v dalším řízení postupoval v intencích závazného právního názoru vysloveného v napadeném rozsudku.

VI.

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl v tomto řízení úspěšný, náleží mu proto náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti sestávající z odměny jeho zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti), která činí 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je advokátní kancelář, jejímž je zástupce žalobce společníkem, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady ve výši 3.400 Kč o tuto daň v sazbě 21 % na celkem 4.114 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu